Р Е Ш Е Н И Е
№ 45160

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 16.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10421** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. С. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 17, подадена чрез процесуалния ѝ представител адвокат А. И. Л. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 1686/2026г. от 07.08.2026г., издадена от А. С. С. – младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).
С оспорения индивидуален административен акт, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП и чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“, и на основание чл. 172, ал. 2, т. 1 от ЗДвП (погрешно изписано вместо чл. 172, ал. 3 от ЗДвП) е отнето Свидетелство за управление на МПС (СУМПС) №[ЕИК].
В първоначалната жалба и в депозираната по реда на чл. 144 от АПК във връзка с чл. 129 от ГПК молба от 07.10.2026г., поддържана и в проведеното открито съдебно заседание, се излагат подробни съображения за материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Жалбоподателката посочва, че ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП има строго личен характер и може да бъде наложена единствено на водач, който лично е извършил визираното нарушение на правилата за движение по пътищата (в случая неизпълнение на задълженията на участник в ПТП по чл. 175, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 123 от ЗДвП). Твърди се, че оспорващата е само собственик на лекия автомобил „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като по делото не се

твърди и няма никакви данни или доказателства тя лично да е управлявала моторното превозно средство на посочените дата и час на местопроизшествието, нито като водач да е напускала същото. Поддържа се, че отговорността на собственика по чл. 188 от ЗДвП се отнася до административнонаказателната отговорност за налагане на наказание по реда на ЗАНН, но не може да послужи като основание за налагане на принудителна административна мярка спрямо лице, което не е водач на МПС. По тези съображения се претендира пълна отмяна на оспорената заповед. Претендира се и присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по жалбата – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи А. С. С., редовно призован за съдебното заседание на 16.11.2026г., не се явява и не се представлява. С придружителното писмо за изпращане на административната преписка с вх. № 29730/20.08.2026г. по описа на АССГ е направено бланкетно възражение за прекомерност на претендираните от оспорващата страна разноски за адвокатско възнаграждение.

Контролиращата страна – Софийска градска прокуратура (СГП), редовно уведомена, не изпраща представител в съдебно заседание и не изразява становище по основателността на жалбата.

От приетите по делото писмени доказателства, съставляващи изпратената в цялост административна преписка по издаването на ЗППАМ № 1686/26г., съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 27.04.2026г. около 09:00–09:42 часа в [населено място], в района на Клиниката по нервни болести към УМБАЛ „А.“, е възникнало пътнотранспортно произшествие между лек автомобил марка „А.“ модел „А3“ с регистрационен номер СА 8163 РН и товарен автомобил марка „К.“ с регистрационен номер Х 2589, управляван от водача Е. С. Ш.. За настъпилото събитие е съставена Скица към Протокол за ПТП № 5394 от 27.04.2026г. от дежурен автоконтрольор при 02 група, 01 сектор на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в която е отразено, че водачът на лек автомобил „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] е напуснал местопроизшествието. На същата дата е депозирана Докладна записка с рег. № УРИ 433200-28099/28.04.2026г. от младши автоконтрольор М. Т., както и саморъчно Сведение от водача на товарния автомобил Е. С. Ш..

В хода на извършената проверка по преписка вх. № 01-226/26г. по описа на 04 група, 01 сектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР е установено, че лекият автомобил „А. А3“ с рег. [рег.номер на МПС] е регистриран като собственост на жалбоподателката К. С. С.. На 04.08.2026г. С. се е явила в отдел „Пътна полиция“ – СДВР и е попълнила бланкова декларация по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, в която е декларирала, че автомобилът е нейна лична собственост, но не може да си спомни на кого го е предоставила за ползване към датата на събитието.

На 07.08.2026г. младши автоконтрольор А. С. С. е съставил срещу К. С. С. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия АД, бланков № 702923. В акта е посочено нарушение на чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, изразяващо се в това, че като собственик на МПС е предоставила управлението на неизвестен водач, който е реализирал ПТП и е напуснал местопроизшествието. При съставянето на АУАН на 07.08.2026г. от С. е иззето СУМПС №[ЕИК].

На същия ден – 07.08.2026г., младши автоконтрольор А. С. С. е издал процесната Заповед за прилагане на ПАМ № 1686/26г. В мотивите на заповедта изрично и буквално е възприета следната фактическа обстановка: взема се предвид съставеният АУАН № 702923 от 07.08.2026г. против „К. С. С., ЕГН [ЕГН], който /която/ е собственик на МПС А. с табели с регистрационен [рег.номер на МПС] и предоставя на неизвестен водач управлението на МПС като същият на 27.04.2026г. около 09:00 часа в [населено място] в района на Клиника по нервни болести към А. Болница поради това че не контролира МПС което управлява реализира ПТП в т.а К. с рег.

[рег.номер на МПС] , след което не остава на местопроизшествието и не уведомява органите на МВР по територия с като е нарушил задълженията си като участник в ПТП“. Въз основа на тези констатации органът е приел, че са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП за налагане на ПАМ – временно отнемане на СУМПС за срок до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, спрямо К. С. С..
Заповедта е връчена лично на жалбоподателката срещу подпис на 07.08.2026г., видно от оформената в долната ѝ част разписка. Жалбата срещу нея е подадена на 10.08.2026г.
По делото са приети Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП; Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП; Заповед № 513з-9628/13.09.2024г. на директора на СДВР за преназначаване на А. С. С. на длъжност младши автоконтрольор I степен в 04 група „Пътно-транспортни произшествия и сигнали“ на 01 сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР; както и Справка-картон на водача К. С. С..
Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – адресат на утежняващ индивидуален административен акт, с който пряко се засяга правната му сфера чрез отнемане на удостоверението право за управление на МПС. Оспорването е извършено в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.
Съдът намира за необходимо да отбележи, че обстоятелството, че предвиденият в ЗППАМ максимален 3-месечен срок на действие на мярката е изтекъл към датата на постановяване на настоящото решение, не лишава жалбоподателката от правен интерес от търсената съдебна защита. Изтичането на срока прекратява действието на акта занапред, но не заличава с обратна сила настъпилите неблагоприятни правни и фактически последици за оспорващата за периода, през който свидетелството ѝ за управление е било реално иззето и тя е била лишена от правото да управлява МПС. Правният интерес от установяване на незаконосъобразността на административния акт и неговата отмяна се запазва както с оглед заличаване на последиците от незаконосъобразната държавна принуда, така и като абсолютна процесуална предпоставка за евентуално обезщетяване на претърпени вреди по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Ето защо жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до доводите, наведени от жалбоподателя.
Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Видно от приложените по преписката Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-9628/13.09.2024г., издателят А. С. С. заема длъжността младши автоконтрольор в 04 група „ПТП и сигнали“ на отдел „Пътна полиция“ при СДВР и попада в кръга на оправомощените длъжностни лица да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП.
Актът е съставен в писмена форма и съдържа формалните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Съдът обаче намира, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон, обуславящи неговата пълна незаконосъобразност (основания за отмяна по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК).
Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на

моторно превозно средство на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и ал. 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6 и ал. 4 и чл. 183, ал. 8 от ЗДвП.

От граматическото, системното и телеологичното тълкуване на посочената разпоредба следва категоричният извод, че материалноправният фактически състав на мярката изисква кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) адресатът на мярката да има качеството „водач“ на МПС; 2) нарушението да е осъществено от това лице именно при лично управление на превозното средство; 3) извършеното деяние да представлява някое от изрично изброените административни нарушения, за които законодателят е предвидил санкция лишаване от правоуправление (в случая посоченото в заповедта нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП – неизпълнение на задълженията на участник в ПТП чрез напускане на местопроизшествието без уведомяване на органите на МВР).

В настоящия случай от съдържанието на самата атакувана заповед се установява драстично противоречие между описаната фактическа обстановка и приложения правен резултат. Административният орган изрично, еднозначно и текстово е констатирал в мотивите на заповедта, че К. С. С. е „собственик на МПС А.... и предоставя на неизвестен водач управлението на МПС, като същият... реализира ПТП... след което не остава на местопроизшествието и не уведомява органите на МВР“. При така установеното от самия орган фактическо положение прекият извършител на твърдяното нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е трето, неизвестно по делото лице – водачът, управлявал автомобила към 09:00 ч. на 27.04.2026г., а не жалбоподателката С..

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат строго личен характер. Тяхната превантивна и преустановителна функция по чл. 22 от ЗАНН е насочена към временно отстраняване от движението по пътищата на конкретното физическо лице – водач, чието противоправно поведение зад волана сочи на повишена обществена опасност и застрашава сигурността на движението. Поради това законът свързва мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП единствено и само с качеството „водач, извършил нарушението при управление“. Собственик на моторно превозно средство, който не е управлявал автомобила към момента на настъпване на ПТП и напускане на местопроизшествието, не може да бъде валиден адресат на тази принудителна административна мярка в този смисъл е и константната съдебна практика на АССГ.

Разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която собственикът отговаря за извършеното с превозното средство нарушение и се наказва с предвиденото за него наказание, ако не декларира на кого го е предоставил, урежда презумпция за носене на административнонаказателна отговорност (налагане на административно наказание глоба или лишаване от право по реда на ЗАНН). Тази норма обаче е неприложима при налагането на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП. Мерките по чл. 171 не съставляват административни наказания, а форма на държавна административна принуда, чиито материалноправни предпоставки са уредени самостоятелно и изчерпателно в съответния състав на чл. 171. Разпоредбата на чл. 188 от ЗДвП не съдържа и не може да обоснове разширяване на личния обхват на ПАМ спрямо лица, които не са имали качеството на водачи по време на нарушението. Налагането на ПАМ на собственика за нарушение, извършено от неустановено трето лице, съставлява превратно упражняване на административната власт в грубо противоречие с материалния закон и целта на закона.

За пълнота следва да се отбележи, че незаконосъобразно и правно абсурдно е и позоваването в оспорения акт на чл. 271 от АПК и третирането на издателя като „орган по изпълнението“,

доколкото производството по издаване на заповед за ПАМ е първоначално производство по издаване на индивидуален административен акт, а не изпълнително производство по дял пети от АПК.
По изложените съображения оспорената Заповед № 1686/26г. от 07.08.2026г. се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.
При този изход на правния спор претенцията на жалбоподателката за присъждане на направените по делото разноски е изцяло основателна на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.
От представените по делото писмени доказателства се установява, че оспорващата реално е понесла следните съдебно-деловодни разноски: 5,11 евро -държавна такса по сметка на АССГ, и 511,30 евро – заплатено в брой възнаграждение за един адвокат по Договор за правна защита и съдействие от 08.08.2026г., в който изрично е удостоверено, че сумата е платена при подписването му и същият служи като разписка или общо 516,41 евро.
Направеното от ответника бланкетно възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е неоснователно. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 511.30 евро съответстващо на минималния праг по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждението за адвокатска работа е съобразено с обема на извършената правна помощ, процесуалните действия по изготвяне на жалба, допълнителна уточнителна молба и явяване в открито съдебно заседание, както и с фактическата и правна сложност на административното дело.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав,
Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. С. С., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на ПАМ № 1686/2026г. от 07.08.2026г., издадена от А. С. С. – младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на Свидетелство за управление на МПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. С. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 17, сумата в размер на 516,41 евро, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски (държавна такса и адвокатско възнаграждение).
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.